No. 3011 Zaterdag 17 Dec. 1938 55ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10

BATIG SALDO VAN DE STRIJD

[illegible] goedwillende potestant, hetzij hij veel of weing belangstelling heeft voor politieke zaken, zal wel in zijn hart betreuren, dat de laatste tijd zozeer misbruik wordt gemaakt van de naam „protestant" om een valse lading te dekken.

Ieder heeft in onze democratische samenleving het goed recht zijn bezwaren tegen het niewe Kiesreglement tot uiting te brengen. Maar het is wandadig zich onrechtmatig meester te maken van de naam „protestant", waardoor deze naam in discrediet wordt gebracht.

Gelukkig hebben van de aanvang af slechts zeer weinig niet-katholieken (ruim honderd) zich laten vangen voor de botte en bekrompen actie der enkele initiatief-nemers. En van deze welgesteld 120 personen, zijn de meesten er nog met de haren bijgesleept.

Het groepje noemt zich nog steeds protestant. Maar bestaat voornamelijk uit joden en godsdienstlozen. Het vrijt met zijn protestantisme zoals in Holland de liberalen vrijen met hun christelijkheid — zodra het in hun kraan te pas komt.

Het zal de gelovige protestanten wel onaangenaam te moede zijn te bemerken, dat zonder enig recht van hun wapenschild gebruik wordt gemaakt, door enkele politieke fanatiekelingen, met [illegible] doel zij het gedeeltelijk misschien wel, doch met wier middelen zij het zeker niet eens zijn. Dat de actie, hoewel in de aanvang reeds verwaand en stuntelig, uitgedraaid is op een onbeheerst afgeven op al wat „Rooms" is, [illegible] de ogen [illegible]

We krijgen zo de indruk, dat ook de joden langzamerhand wel gaan inzien, dat zij zich tot iets verkeerds op sleeptouw hebben laten nemen, een relletje, dat faliekant dreigt uit te komen. En vermoedelijk hebben verschillenden van hen reeds berouw gekregen, dat zij hun naam gegeven hebben aan dit streven.

Het is wel gebleken, dat men in de tegenwoordige tijd niet meer met op de grote trom te slaan en dikke woorden te gebruiken het katholieke volksdeel kan overdonderen. Die tijden zijn geweest. Als men dat nu eens goed onthoudt, heeft de actie tegen het Kiesreglement voor de tegenstanders tenminste nog enig nut opgeleverd.

Overigens blijkt het een treurig feit in de geschiedenis van Curaçao, dat in den jare 1938 door een groep, die zich het meest vooraanstaand en het best ontwikkeld acht, zulke kapitale nonsens wordt verkondigd over het karakter van de Staten, de eisen aan den kiezer te stellen, over democratie, bewegingen „los van Holland" en dergelijke onderwerpen; en dat de minderheid in de Staten, waartoe nota bene nog een jurist behoort ook, deze nonsens onderstreept, met losse beweringen gooit en zich zelf in de stukken tegenspreekt.

Naief is het en blijft het te verwachten, dat „Holland", na het lezen van dergelijke daverende dingen, er in zal vliegen. Mijne heren, onderschat het gezonde verstand van Holland niet, als U met alle geweld het gezonde verstand der meerderheid wilt negéren.

Met hun actie hebben de tegenstanders voor zich zelf meer bedorven dan goedgemaakt. Wat hebben zij bereikt? Zij hebben de katholieken geprikkeld tot een tegenactie, die veel groter, effectiever en in het algemeen veel meer hoogstaand en verantwoord was dan de eigen actie. Als er ooit een katholiek mocht zijn geweest, die onverschillig of dubieus tegenover het Kiesreglement stond, hebben zij hèm een welbewust en vurig voorstander gemaakt. Als zij ooit rekening hadden te houden met de meerderheid van Volk en Staten, hebben zij zich thans daarvan afgescheiden.

De minderheid was verrast, dat zij in het eindverslag zo ongenadig op haar huid kreeg van de meerderheid. Misschien zal zij later bij rustig nalezen der stukken, eens gaan inzien, hoezeer zij het zelf heeft uitgelokt en hoevele kansen zij aan de meerderheid heeft gegeven om raak te slaan.

Intussen [illegible] van het kiesreglement hier op Curaçao geen verheffende indruk maken op het moederland. De betogen van de minderheid zijn zo goedkoop mogelijk; de meerderheid heeft tot nu toe de handen vol gehad aan het rechtzetten van deze goedkope moeilijkheden en is nog vrijwel niet tot een goed wetenschappelijk betoog gekomen. En het Bestuur, dat tenminste aanvankelijk gepoogd heeft het debat op wetenschappelijk en objectief terrein te houden, geeft het in zijn laatste nota ook op tegen de halsstarrigheid van bewijsloze beweringen verder te strijden.

Nog enkele dagen en dan is het gebeurd; gelukkig.

R. A.

Hitler over Godsdienst en Kerk

GEDACHTEN UIT MEIN KAMPF. DE WAARDE VAN HET COELIBAAT.

Het is geen gemakkelijk vraagstuk: de verhouding van Hitler tot godsdienst en Kerk.

Aldus Dr. van der Wey in de Maasbode.

Het probleem bestaat hierin: Hoe is het te verklaren, dat Hitler niettegenstaande zijn herhaalde verzekeringen geen godsdienst-oorlog te willen, geen anticlericalisme of nieuwheidense beweging te dulden, toch momenteel het laat aansturen op een godsdienststrijd, het anticlericalisme vrij spel geeft en de nieuwheidense beweging ongestoord haar gang laat gaan? Verder hoe is het mogelijk, dat Hitler schijnbaar in strijd met zijn vroegere sympathiebetuigingen voor Christendom en Kerk, nu de christelijke levensbeschouwing wenst te vervangen door de nationaal-socialistische en de Kerk uit het openbare leven wil verdringen?

Van zijn eigen persoonlijk godsdienstig leven [illegible] goed als niets. Of hij het Katholicisme ooit ernstig heeft beleefd en hoe hij van de Kerk vervreemdde, leest men daar niet. Wel vertelt hij, dat hij zangonderricht kreeg bij de kanunniken van Lambach en hij meermalen „betoverd" werd door de „plechtige statie der uiterst schitterende kerkelijke feesten" (4). Het zou ons niet verwonderen, dat Hitler aan de buitenkant der plechtigheden is blijven hangen. Ook nu schijnt hij nog van een plechtige regie te houden en vermoedelijk vervangt deze de feestelijkheid der Kerk. Momenteel schijnt Hitler een mystische dromer, die in een soort natuurmystiek en dienst aan volk en vaderland zijn religieuse behoeften bevredigt. Wat erg opvalt is, dat de Führer nooit over Christus spreekt; een bewijs, dat Christus voor hem niet leeft en wel nooit een grote plaats in zijn hart heeft ingenomen.

Dit alles betreft echter zijn persoonlijk leven, doch onze bedoeling is veel meer zijn houding als leider van een volk tegenover godsdienst en Kerk te tekenen, zoals die althans in „Mein Kampf" staat neergeschreven.

Hitler acht de godsdienst van groot belang. De mens heeft godsdienst-zedelijke idealen nodig en tot deze idealen rekent hij principieel „de onsterfelijkheid der ziel, de eeuwigheid van haar voortbestaan, het bestaan van een hoger wezen, enz." Deze idealen moeten echter tot een „apodictisch geloof" worden, anders bieden ze de mensheid geen hechten steun. „Zonder het helder afgebakend geloof zou de godsdienstzin in zijn vage veelvormigheid voor het menselijke leven niet slechts waardeloos zijn, doch waarschijnlijk bijdragen tot algemeen verval" (417). Hij prijst daarom zelfs de Katholieke Kerk als voorbeeld van vasthoudende zekerheid. Want ofschoon haar „leersysteem, in vele punten en deels geheel overbodig, met de exacte wetenschap en vorsing in botsing komt, is ze toch niet bereid ook maar een syllabe van haar stellingen te offeren. Zij heeft zeer juist ingezien, dat haar weerstandsvermogen niet bestaat in een meer of minder grote aanpassing aan de „jeweilige" wetenschappelijke resultaten, die in werkelijkheid toch eeuwig schommelen — doch veel meer in een stevig vasthouden aan eenmaal vastgelegde dogma's, die aan het geheel pas het geloofskarakter geven. Zo staat zij nu vaster dan ooit. Men kan voorspellen, dat juist naar mate de verschijnselen vlieden, zij zelf als rustende pool in de vlucht der verschijnselen steeds meer blinde aanhankelijkheid zal verwerven" (512).

Deze passage bevat veel waars en steeds nog wordt op den duur Hitlers voorspelling bewaarheid. Geheel afwijkend van de andere leiders is Hitlers waardering van dogma's. Een geweldige strijd tegen het dogma hebben zij juist ontketend in naam der moderne wetenschap. Dogma's zouden strijden met echte wetenschap en daarom niet meer „zeitgemäsz" wezen! Nu geeft Hitler zelf aanleiding tot deze critiek, want ook hij houdt het dogma-systeem der Kerk belangrijk afwijkend van de moderne wetenschap. Nu kan men dit wel goed verstaan, want inderdaad wijkt de leer van de Kerk af van wat men wel soms tegenwoordig wetenschappelijke gegevens noemt. Elke ontwikkelde katholiek weet evenwel, dat er nooit strijd woedt tussen zekere gegevens van de echte wetenschap en de zeker geopenbaarde en tot dogma verheven geloofswaarheid. De aanval op de dogma's vindt de Führer zelfs een volksondermijnend werk. Hij bedoelt dan de negatieve bestrijding van het geloof. Immers voor de „massa" is het „geloof meestal de enige grondslag van een zedelijke wereldbeschouwing". Vele hoogstaande mensen zouden buiten confessie en dogma wel zedelijk kunnen leven, doch het volk niet. Evenals het volk om ordelijk te leven staatswetten nodig heeft, zo biedt ook het geloof het enige houvast om godsdienstig-zedelijk te leven. „De aanval op de dogma's lijkt dan ook zeer sterk op de strijd tegen de algemene wettelijke grondslagen van de staat, en, zoals deze voert tot een volkomen staatkundige anarchie, zo ook de andere tot een waardeloos godsdienstig nihilisme". (293).

Vrees voor bandeloosheid van het volk geeft Hitler waardering voor dogma's. Dit vast te stellen is van enorm belang om een juist inzicht te krijgen in Hitlers opvatting van godsdienst en confessie. Niet de Goddelijke waarheid interesseert hem in het dogma, doch de ordebehoudende werking ervan in het volk. Begrijpelijk wordt het dan ook; hoe hij er geen bezwaar in ziet dogma's te vervangen door iets anders, indien dit minstens schijnbaar nog beter in staat is de mensen godsdienstig-zedelijk te binden en te bekoren, doch hierover straks.

De Führer is dan ook over de los-van-Rome-beweging in het vroegere Oostenrijk niet goed te spreken. [illegible] „Alldeutsche" beweging [illegible] „politieke partij" het Katholicisme [illegible] bestrijden. Dit vindt Hitler [illegible] heid, want een confessie kan enkel door religieuse reformatie worden overwonnen: „Wie langs de omweg van een politieke organisatie tot een godsdiensthervorming meent te komen, bewijst enkel, dat hij geen flauw idee heeft van het ontstaan van religieuse voorstellingen en of zelfs van een geloofsleer met haar kerkelijke uitwerkingen". Het maken of vernietigen van een godsdienst is „wesentlich gröszer" dan het stichten of vernietigen van een „staat" (124 v.)!

Het practische resultaat van de Oostenrijkse Kulturkampf zou bitter zijn tegengevallen, was „bijna gelijk nul". Wel zijn er ongeveer 100.000 leden aan de Kerk ontrukt, doch verder niet veel schade, „want zij verloor slechts, wat haar vroeger reeds lang niet meer innerlijk toebehoorde", namelijk slechts een partij „lauwen" (128).

Politieke bewegingen moeten geen godsdiensthervorming ondernemen. De zuiver politieke leider moet zich buiten godsdienstige kwesties houden: „Voor den politieken leider moeten de godsdienstige leerstellingen en inrichtingen van zijn volk altijd onaantastbaar zijn, anders moet hij geen politicus maar reformator worden". „Een andere houding zou vooral in Duitsland tot een catastrofe voeren". Wel maakt Hitler een schijnbaar kleine restrictie. Politieke partijen moeten van de godsdienst afblijven „zolang deze niet als volksvreemd de zeden en moraal van het eigen ras ondermijnt". (127).

De Führer ziet zelfs met lede ogen de soms fel oplaaiende strijd tussen de katholieken en de protestanten. Deze rivaliteit zouden de Joden bijzonder aanwakkeren, want zij werpen de brandfakkel onder het volk: „Katholieken en Protestanten voeren met elkaar een „fröhlichen Krieg" en de doodsvijand van de Arische mensheid en van geheel het Christendom lacht in zijn vuistje" (629). Deze tweespalt is echter tegen „Gods Wil". Iedereen moet binnen eigen confessie leven en zich niet bemoeien met de andere; vooral in Duitsland is dat hard nodig, want dit land mag men in dit opzicht niet vergelijken met „Frankrijk, Spanje of zelfs Italië". In deze landen kan men tegen „clericalisme" of „ultramontanisme" vechten zonder bang behoeven te zijn, dat hierbij het Franse, Spaanse of Italiaanse volk als zodanig uit elkaar valt. „Dit kan echter niet in Duitsland". Verschillende pagina's wijdt Hitler aan dit probleem. Buitengewoon bezorgd is hij voor de éénheid van het Duitse volk en zelfs noemt hij degenen, die „de volkse beweging in de crisis van religieuse geschillen betrekken, erger vijanden [illegible] de eerste de beste internationaal georiënteerde communist" ([illegible]).

[illegible] op de Ludendorff-actie geeft de Führer iedereen duidelijk te verstaan, dat hij hun drijven naar een Kulturkampf streng afkeurt: „Die Herren", die in 1924 plotseling ontdekten, dat de voornaamste zending van de volkse beweging zou bestaan in de strijd tegen het „Ultramontanisme" hebben het ultramontanisme niet vernietigd doch „de volkse beweging verscheurd". Zij meenden in hun onnozelheid dat te kunnen, „wat zelfs een Bismarck niet kon".

Hitler rekent het tot strenge plicht van de leiders der volkse beweging [illegible]

len, die de nationaal-socialistische beweging in zulk een strijd wikkelen. Tot de herfst 1923 kon „de gelovige protestant naast den gelovigen katholiek in de rijen van onze beweging zitten, zonder ooit in het geringste gewetensconflict met zijn godsdienstige overtuiging te geraken". In de „laatste jaren echter" hebben mannen van de volkse beweging zich gewaagd aan een bestrijding der confessies. Alleen de Jood en de godlozen spinnen zijde bij deze strijd.

Hitler wenst voor de nationaal-socialistische beweging van ganser harte, dat de volgende bede vervuld mag worden: „Heer, bewaar haar voor zulke vrienden, met haar vijanden zal zij dan ook wel klaar komen" (633)!

Destijds zag de Führer in de beide confessies nog „wertvolle Stutzen für den Bestand unseres Volkes" (379).

Ook over priesters en Kerk schrijft Hitler zeer waarderende woorden. Hij geeft zelfs eerlijk toe, dat men het slecht gedrag van een of andere geestelijke de Kerk niet kan aanrekenen (126). Het veel gesmade celibaat der geestelijken schat de Führer vanuit het volkse standpunt zeer hoog. Het is wel interessant, nu momenteel een algemene storm tegen het celibaat in het nieuwheidense kamp is ontketend, Hitlers wijze woorden nog eens onder ogen te zien. Het voortreffelijke van het celibaat ziet de Führer in de omstandigheid, dat de geestelijken hun opvolgers niet uit eigen rijen krijgen, wat tot familieregering en oude sleur zou leiden. Zij krijgen hun opvolgers uit de brede massa van het gezonde volk en leven daarom steeds in contact met de volksziel. „Juist deze betekenis van het celibaat wordt door de meesten helemaal niet gezien. Dat is de oorzaak van de ongelooflijk sterke kracht, die aan deze oeroude instelling eigen is" en daardoor bezit de Kerk in haar geestelijkheid die „Instinkt-Verbundenheit mit der Gefühlswelt des Volkes". „Daaruit spruit de bewonderenswaardige jeugdigheid van dit reuzenorganisatie voort, die geestelijke lenigheid en stalen wilskracht" (481).

Men ziet wel uit deze citaten, hoe Hitlers houding in de beginperiode van het Nationaal Socialisme, mijlen ver afstaat van het huidige standpunt.

Wanneer de Führer zelf nog eens zijn eigen boek zou doorlezen, zou hij misschien zelf schrikken over de zijn afgedwaald van de eens ingeslagen weg.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT

Het heeft er veel van weg, gezien de geschiedenis der laatste jaren, dat Italië en Duitsland om beurten met hun eisen komen, die dan door de andere worden gesteund.

Nu Duitsland's eisen in zake de minderheden zijn ingewilligd, komt nu Italië weer met eisen in zake Tunis en Corsica.

Italië meent rechten te hebben op Tunis. Deze eis werd geformuleerd in de Italiaanse kamer door Graaf Ciano en onmiddelijk overgenomen door de Italiaanse pers en de Italiaanse studenten; maar lokte ook geweldige reacties uit in Frankrijk en de besproken gebieden.

En hoe dachten de andere mogendheden daarover?

Aan Chamberlain werd gevraagd of er een overeenkomst bestond met Frankrijk, dat Engeland in een gewapend conflict tussen Italië en Frankrijk, verplicht zou moeten optreden ten gunste van Frankrijk?

En het negatieve antwoord van Chamberlain werd door Italië al zo uitgelegd, dat Engeland dus Italië zijn gang zou laten gaan, wanneer het Tunis zou inpalmen.

Maar dezer dagen heeft Chamberlain als rectificatie daarop geantwoord, dat wel degelijk Engeland er op zal staan, dat de status quo in de Middellandse Zee gehandhaafd blijve.

Dit laatste antwoord van Chamberlain zal niemand verwonderen, tenzij misschien de Italianen. Doch ook deze laatsten, wanneer ze tenminste zich gaan realiseren de verdragen of agreements of hoe men ze ook wil noemen, welke in de laatste jaren met Engeland zijn gesloten, zullen dan toch tot bezinning moeten komen.

Het is nog maar enkele weken geleden, dat de verklaring werd ondertekend, dat het Paasaccoord van kracht was geworden met zijn algemeen protocol en zijn acht annexen, waarin principieel de belangrijkste problemen geregeld worden, welke Engeland en Italië in en rondom de Middellandse Zee steeds scherper in conflict brachten.

De Middellandse Zee is het hart van de Brits-Italiaanse kwestie, en daarom zal Engeland het er nooit bij laten, dat daar veranderingen komen van vitale betekenis.

De beginselverklaring van beide landen luidde dan ook:

„De regering van het Verenigd Koninkrijk en de regering van Italië, bezield door de wens meer en meer bij te dragen tot de zaak van de algemene vrede en de veiligheid, en tot de verbetering der betrekkingen onderling en tussen alle Middellandse Zee-mogendheden; en vastbesloten de rechten en belangen van die mogendheden te eerbiedigen,

erkennen, dat de vrijheid van toegang, uitgang en doorvaart van de Middellandse Zee van vitaal belang is voor de verschillende delen van het Britse rijk en Italië en dat die belangen in geen enkel opzicht onverenigbaar met elkaar zijn;

ontkennen de wens te hebben, dat de status quo, wat de nationaliteit van de gebieden aan de Middellandse Zee betreft, wordt gewijzigd;

verplichten zich elkaars rechten en belangen in dat gebied te eerbiedigen;

komen overeen alle moeite te doen om pogingen te verijdelen, welke de goede betrekkingen kunnen schaden, welke deze verklaring juist beoogt te consolideren.

Deze verklaring heeft ten doel de vredesbelangen te dienen, en is niet tegen de een of andere mogendheid gericht".

Dit agreement, dat in elk van zijn termen uiterst zorgvuldig overwogen was, had de duidelijke opzet een einde te maken aan de spanningen en conflicten, welke tussen Rome en Londen als gevolg van de Abessynische oorlog en alles wat daarmede verband hield, waren ontstaan. Feitelijk legde Engeland zich aldus bij neer het voldongen feit van de verovering van Ethiopië door Italië en van het nieuwe fascistische imperium.

Men ziet echter ook wel heel duidelijk, dat de huidige actie van Italië moeilijk te verenigen is met de bovenstaande overeenkomst.

Maar daarbij komt nu nog de gezamenlijke eis van Italië, Duitsland en Japan in de rechten van het Suezkanaal.

Engeland wordt wel na de capitulatie te München voor zware moeilijkheden gesteld.

Er is echter nog meer.

Duitsland kan met zijn eigen mensen niet meer uit de financiele moeilijkheden komen en daarom heeft men Schacht weer eens ten tonele geroepen.

De man die Duitsland al uit zovele debacles heeft geholpen.

En men moet bewondering hebben voor de grote vaderlandsliefde van deze man, die geen Nazi is, door de Nazis zelfs onlangs aan de dijk is gezet; dat hij toch telkens weer bereid is zijn Vaderland te redden uit de financiele moeilijkheden, waarin het door de Nazis gebracht wordt.

Het klinkt misschien eigenaardig om van financiele moeilijkhedente spreken, juist op het moment dat Duitsland het eerste miljard zal innen van de brandschatting van de Joden; maar Duitsland is niet in staat al deze gelden ineens in deviezen om te zetten; bovendien moet er een regeling getroffen worden voor de emigratie van de Joden. En voor dat alles is Schacht naar Engeland.

En heeft nu Engeland ook zoveel liefde voor Duitsland, dat het helpen zal?

Of hebben de persstemmen in Amerika gelijk, die zeggen, dat Engeland toegeven zal om grotere eigenbelangen?

UIT DE INTERNATIONALE PERS.

MICHAEL VON FAULHABER. 1913 — 1938.

Dr. C. R. de Klerck schrijft in de Maasbode.

Vijf en twintig jaar geleden, het jaar dus voor de grote oorlog, hield de toenmalige bisschop van Spiers, Mgr. von Faulhaber, in de katholieke „Akademi-kerausschusz" te München zijn beroemde rede: „Wir Akademiker und die Kirche".

Het was de tijd, dat het Duitse nationalisme bedenkelijke verhoudingen begon aan te nemen en reeds de ziekelijke verschijnselen vertoonde, die in het Derde Rijk zo'n ongelooflijk demonisch-epidemisch hoogtepunt zouden bereiken.

De Prelaat, door Paus Benedictus XV in 1921 tot kardinaal-aartsbisschop van München verheven, heeft onlangs ten aanhore van duizenden zijn heroïsche doopnaam wederom eer aangedaan voor zijn indrukwekkende openbare veroordeling van het heilloos nationaal-socialisme.

Mannen als von Faulhaber behoren tot de soort, die de nachtrust van dictators plegen te verstoren, en eenmaal zal het Hitler-regime willens of onwillens met hem hebben te rekenen.

Zo'n sterke geest, man Gods en Christusbelijder voor heel de beschaafde wereld, valt op geen manier gelijk te schakelen, noch in zijn persoonlijkheid, noch in zijn werk.

Het mag een paar jaar korter of langer duren, jaren, die ons — altijd meer [illegible] Kerk zelve — eeu-[illegible] tensiteit onzer ergernissen, [illegible] onzer zullen het beleven dat de waarheid en het recht, die thans door dezen priester worden verdedigd, met snikken in zijn keel en tranen in zijn ogen, ook in Duitsland wederom zegevierend zullen medespreken.

Laat mij als een hulde aan deze Germaanse Augustinus-figuur hier aanhalen wat hij reeds een kwarteeuw geleden zijn volk leerde over de verhouding van de Staat tot de Civitas Dei: ik vertaal uit de „Allgemeine Rundschau" van 1913.

„De Katholieke Kerk gaat niet als alle andere, antieke of moderne, religies in een enkele natie op, ook niet in de Italiaanse of Franse natie. Zij is een internationale wereldkerk, maar die de nationale grenzen niet uitwist en de nationale waarden niet opheft. Zij laat de baan der ontwikkeling vrij voor de gezonde eigen aard van het nationale „ik" even goed als voor het persoonlijke „ik". Wij Duitsers moeten dus naar onze eigen goede Duitse aard ons Katholicisme beleven en wij behoeven ons niet te schoeien op de ons vreemde leest van de meer levendige en beweeglijke Romanen. De Heilige Vader heeft met onze eigenaardige Duitse verhoudingen rekening gehouden, want hij heeft ons een Nuntius gezonden, die onze taal spreekt en onze volksaard verstaat. In het Duitse bloed ligt nu eenmaal de unheimliche zin voor critiek; maar vaak spreekt er meer belangstelling voor een zaak in het critiseren dan in het ignoreren. Neen, de Duitse Katholieken zijn geen Katholieken van de tweede rang, de Katholieke Kerk in Duitsland is geenszins een bouwval van de Bonifatiuskirche.

Doch wanneer de in zich gerechtigde persoonlijke eigen aard tot Subjectivisme, of de in zich gerechtigde nationale aard tot Chauvinisme ontaardt en daardoor een storend element wordt in het leven van een volk, of in het leven der volken, dan verbiedt de imperatief van de Gemeenschap der Verlosten, een imperatief van de sociale gelijkheid, aan de afzonderlijke natiën om bressen te maken in de muren der Civitas Dei. Deze imperatief richt zich niet tegen de nationale aard, wel echter tegen chauvinistische ontaardingen, niet tegen de gerechtigde nationale strevingen, wel echter tegen ongerechtigde strevingen die de band der gemeenschap losswerken."

Hoe weinig kon de Bisschop van Spiers in 1913 vermoeden, dat zijn wijze woorden 25 jaren later van zulk een tragische actualiteit zouden zijn en dat hij zelf als Kardinaal midden in de branding zou staan! Hij mag zich die woorden heden met fierheid herinneren, omdat hij dezelfde klassieke Godsstaat-gedachte zo onverschrokken handhaaft tegenover een barbaars chauvinisme, dat de mensheid beangst en de Kerk bedroeft; zijn roem is er interconfessioneel en internationaal door geworden.

Het moest mogelijk zijn, voor onze Duitse geloofsgenoten in hun eigen pers vooral die éne volzin van 1913 te herdrukken: „Wenn die an sich berechtigte persönliche Eigenart in Subjektivismus und die an sich berechtigte nationale Eigenart in Chauvinismus ausartet und damit ein zerstörendes Element im Volksleben, beziehungsweise im Völkerleben wird, dann verbietet der Imperativ von der Gemeinschaft der Erlösten, ein Imperatif des sozialen Ausgleichs, den einzelnen Nationen, in die Mauern der Civitas Dei Breschen zu legen".

Dit maanwoord van 1913 is door de omstandigheden een historisch woord geworden, maar een waarvan de waarde voor de toekomst niet is uitgeput met vijf en twintig jaren.

DE AARTSBISSCHOP VAN SALZBURG OVER HET JODENVRAAGSTUK.

De tegenwoordige vorst aartsbisschop Dr. S. Waitz van Salzburg heeft enige tijd geleden, een meesterlijk werk geschreven over den H. Paulus en daarin ook een hoofdstuk gewijd aan het Jodenvraagstuk. En hij citeert daarin de brief van Paulus aan de Romeinen, waarin hij schrijft: „Ik schaam mij voor het Evangelie niet, want het is de kracht van God om allen die geloven te redden, eerst de Joden, dan de Grieken". En dan wijst de aartsbisschop op de tragiek dat juist het door God uitverkoren volk zijn Messias verwierp en daardoor ook zijn lot heeft gemaakt tot een treurspel in de geschiedenis. Maar ook wees Mgr. Waitz er op, dat ook andere volken in de loop der geschiedenis bevoorrecht zijn geworden, zoals de Joden boven de Grieken en door Christus zijn uitverkoren, toen de Joden Hem uitwierpen, deze christelijke uitverkiezing meer en meer ontrouw worden en op weg zijn, het tragisch lot van de Joden in de toekomst na te volgen. En hij wijst er dan op, hoe Europa, toen het christendom hier overheerste, gezegend werd op schier elk gebied. Wetenschap en schone kunsten bloeiden en er was vrede en welvaart. Maar toen mengden zich aardse belangen handelsinteressen zich tussen dit alles. Veroveringszucht deed het christelijke Europa ontsporen, heerszucht werd brutale wreedheid en het ongeloof verhief zich als het grootste kwaad. En wanneer Paulus tot dit moderne Europese volk zou spreken, zo zegt Mgr. Waitz, dan zou hij ook dit volk toevoegen, dat het zijn uitverkiezing ontrouw is geworden en dat God zich nu zal wenden tot de heidenen om hen de heilboodschap vol vreugde en verlangen te doen geworden en dit zal de ondergang van Europa zijn, dat door Azië of Afrika wordt beschaamd.

[illegible] den volledigen uitbanning van de christelijke geest en roept God's wraak ten Hemel. Europa gaat op deze wijze snel bergafwaarts, want dat deze dingen, als nu in Duitsland plaats hebben, in het christelijk Europa mogelijk zijn, dat wijst toch wel op een geweldige decadentie.

Want het inderdaad zich nog noemend christelijk Europa wordt door het heidense Afrika beschaamd.

INTERNATIONALE VAKGROEPSCONFERENTIE DER CHAUFFEURS.

De vakgroep beroepschauffeurs van de Internationale Federatie van Christelijke Fabrieks- en Transportarbeidersbonden kwam op 4 en 5 November 1938 te Luik in vergadering bijeen, onder voorzitterschap van den heer W. Strijbis, Pzn (Nederland).

De heer Obourdin bracht uitvoering verslag uit over het vraagstuk inzake de internationale regeling van de arbeidstijd en de rusttijden der beroepschauffeur en hun helpers.

Na diepgaande gedachtenwisseling werd de volgende resolutie aangenomen:

„De Vakgroepsconferentie neemt met voldoening kennis van het feit, dat de besprekingen tijdens de 24ste Internationale Arbeidsconferentie te Genève volledig in het teken stonden van de resoluties, die door onze Christelijke Internationale in 1926 en 1937 te Amsterdam, resp. Straatsburg werden aangenomen.

„De Conferentie besluit het rapport van den heer P. Obourdin aan het Bestuur van de Internationale voor te leggen met het verzoek, het Internationaal Christelijk Vakverbond, het Internationaal Arbeidsbureau en alle aangesloten bonden ervan in kennis te stellen en daarbij vooral te wijzen op de volgende conclusies van dit rapport:

1. dat er een internationale conventie behoort te worden aangenomen inzake de regeling van dit vraagstuk;
2. dat al het rollend personeel van transportondernemingen onder deze conventie behoren te vallen en er zo weinig mogelijk uitzonderingen worden toegestaan.
3. dat ook de beroepschauffeurs-eigenaars onder de regeling dienen te komen, daar het anders moeilijk zal zijn, de kwestie behoorlijk op te lossen;
4. dat bijzondere aandacht dient geschonken te worden aan de arbeidsvoorwaarden van de particuliere chauffeurs;
5. dat als „werkelijke arbeidstijd" beschouwd behoort te worden de tijd, dat door de chauffeur ter beschikking van zijn werkgever moet zijn;
6. dat de geleidelijk in te voeren normale arbeidsduur voor beroepschauffeurs op 40 uur moet worden bepaald, waarbij de arbeidsduur direct bij het in werking treden van de conventie in geen geval meer dan 48 uur mag bedragen.
7. dat een doeltreffend controlstelsel wordt ingevoerd, om de overtredingen van de te treffen regeling te voorkomen.

„De Conferentie nodigt alle bij de Internationale Federatie aangesloten bonden uit, in de maanden, die aan de komende Internationale Arbeidsconferentie vooraf gaan, alle krachten in te [illegible] deze resolutie zijn vervat."

EEN GOEDE KANT.

In de „Zuid-Limburger" vonden wij het volgende rake stukje:

Het zal menigeen onder het lezen van het drama, hetwelk zich onlangs in Wenen heeft afgespeeld, wel gegaan zijn als ons. Herhaaldelijk kwam bij ons de vraag op: welke rol heeft Seyss Inquart in dat drama gespeeld?

Was hij aanwezig bij de bestorming van het bisschoppelijk paleis, bij de verwoesting, daarin aangericht en bij de mishandeling aan de getrouwen van den kardinaal gepleegd? Was hij onder het gehoor van stadhouder Bürckel, toen deze dat alles op listige wijze trachtte goed te praten en heeft hij op de samenstelling van dat pleidooi ook maar enige invloed kunnen uitoefenen?

Wij weten op die vragen geen antwoord te geven en er is blijkbaar niemand, die er enig antwoord op weet.

Zelfs in de meest uitvoerige verslagen, die wij er over lazen, wordt de naam niet genoemd van den man, die nauwelijks half jaar geleden zo'n voornaam aandeel nam in de „bevrijding" van zijn Vaderland; het een ogenblik zelfs tot zetbaas van Hitler in de Oostenrijkse regering bracht en daarna tot opvolger van den ongelukkigen Schuschnigg werd benoemd. Maar nu reeds voorgoed van het toneel verdwenen en zelfs totaal vergeten schijnt te zijn.

Er wordt, ook in sommige katholieke kringen, wel eens wat heel naarstig gezocht naar goede kanten, welke ook het nationaal-socialisme te zien zou geven.

Hier is inderdaad zo'n goede kant. Het Nationaal-socialisme weet zijn handlangers naar behoren te behandelen en hun verraderswerk naar waarde te belonen. Waarbij het dan graag het gezegde in toepassing brengt van den Moor, die zijn taak volbracht heeft en daarom wel gaan kan.

Wij spelen niet graag voor profeet, maar wij menen toch nu reeds te kunnen voorspellen, welk lot den heer Henlein te wachten staat. Het zal hem niet anders vergaan, dan het de heren von Papen, Hugenberg, Seyss Inquart om slechts deze drie te noemen, vergaan is, en waarbij men onwillekeurig denkt aan de zilverlingen, die eens aan Judas werden toegekend.

En waarmede deze niet wist wat aan te vangen.

Men spreekt graag over [illegible] oog vallende deugden; maar [illegible] ter wereld stelt belang in de bijna oneindige hoeveelheid stille opofferingen, die zoveel vrouwen haar ganse leven brengen, zonder er enige glorie uit te trekken.

Lust en onlust zijn onverstandige raadgevers.

NEDERLAND.

EEN EIGENAARDIGE EN BEDENKELIJKE STUDIEREIS.

In de Nederlandse bladen lezen we het volgende bericht:

INSPECTEURS VAN POLITIE NAAR DUITSLAND.

Naar wij vernemen, zijn vier inspecteurs van de Haagse politie Vrijdag naar Duitsland vertrokken om veertien dagen lang de Duitse politiemethoden te bestuderen.

Het zijn de inspecteurs G. B. Bouwhof, C. A. Struyck, J. v. d. Vosse en W. W. Kersten.

Het anti-rev. Friese Dagblad voegt hier, en o.i. volkomen terecht, het volgende aan toe:

„Nu hebben wij in de laatste tijd van Duitse politie-methoden het een en ander vernomen. O.a.: Ds. Niemöller wordt zonder gerechtelijk vonnis door de politie in een concentratiekamp opgesloten.

Het paleis van een Kardinaal wordt vernield, zonder dat de politie tussenbeide komt.

Een bisschop wordt in zijn eigen woning bedreigd, zonder dat de politie er wat aan doet.

Synagogen worden verbrand en woningen vernield, terwijl de politie toekijkt.

Het is niet te hopen, dat onze politie-inspecteurs veertien dagen lang deze methoden moeten bestuderen.

Toch schijnen dat de Duitse politiemethoden te zijn.

Het bericht maakt bijna een dwaze indruk."

Ook de Volkskrant heeft zich over deze studiereis verbaasd. Dit kath. arbeidersblad schrijft onder het kopje „Bittere ironie" o.m. het volgende:

„Er is geen bijtender ironie dan de ongewilde.

Studie materiaal ontbreekt er niet. Misschien wil de Duitse politie een reprise geven van haar houding bij de bestorming van het paleis van kardinaal Innitzer te Wenen of het inslaan van ruiten in de woning van kardinaal Faulhaber te München. En indien er nog joods bezit te vernielen mocht zijn overgebleven, dan konden onze inspecteurs op zulk een toneel vergast worden onder het milde toezicht, de in ieder geval onverstoorbare passiviteit der politie.

Merkwaardig is wel, dat het hoofd der Haagse politie juist nu tot het zenden der afvaardiging besloot. Is hij bij geval een prince-sans rire, die op zijn manier heeft willen te verstaan geven dat men hier in Nederland een eigen dunk heeft van de Duitse politie methoden en ze graag eens van nabij zou willen „bestuderen"?

Aldus de Volkskrant.

Wij begrijpen dat de Haagse politie, gezien de lijst van onopgehelderde ernstige misdrijven in de Residentie, bedenkelijk lang begint te worden, zich over haar organisatie ongerust gevoelt en elders studie wil gaan maken hoe men ernstige misdrijven opheldert.

Maar dat men daarvoor nu de Duitse politie-methoden gaat bestuderen, is inderdaad vreemd en niet zonder bedenking.

CURACAO.

DANKBETUIGING.

Ten zeerste getroffen door de vele blijken van aanhankelijkheid mijner oud-parochianen van Otrobanda, welke zich o.m. uitte in het doen opdragen ener H. Mis van dankbaarheid bij gelegenheid van mijn 40 jarig Priesterfeest, betuig ik aan allen, die daartoe hebben bijgedragen, mijn hartelijke dank.

† B. J. Gijlswijk. O.P.
Apost. Delegaat voor Z.Afrika
Bloemfontein, 1 November, 1938.

K
KRO
O

Via P.C.J. Golflengte 31.28 m.
19.24 — 20.24 Curaçaotijd
Wereldprogramma
Zondag, 18 December 1938.

1. Wilhelmus — Opening
2. Gramofoonmuziek
3. Actuele Aetherflitsen
4. Gramofoonmuziek
5. De Wereld in Vogelvlucht en Van en Voor de Missiepost door Paul de Waart
6. Eventueel Vaderlands Kroniek
7. Gramofoonmuziek.

Koloniale uitzending van K.R.O.
Via P.H.I. op Golflengte 25.57 M.
9 — 10 uur Curaçaotijd.

1. [illegible]
2. Landbouwkundige Missie-Actie door Ir. J. P. Planje
3. Gramofoonmuziek
4. De Wereld in Vogelvlucht en Van en Voor de Missiepost door Paul de Waart
6. Gramofoonmuziek.

OFFICIELE BEKENDMAKINGEN.

Aan Mej. F. de Vries, schrijfster werkzaam bij de Curaçaosche Bank, alhier, is, wegens andere redenen dan ziekte, twee weken vrijstelling van dienst verleend.

De heer C. S. M. Giromus is benoemd tot telegrambesteller bij de Landsradio- en Telefoondienst alhier.

Met ingang van de 16de Februari 1939 is de heer J. A. Howell voor een jaar toegelaten tot de uitoefening van de tandheelkundige praktijk op de eilanden St. Maarten N.G., St. Eustatius en Saba.

Aan Mej. A. S. Figerio, telefoniste bij de landstelefoondienst op Aruba, is, wegens andere redenen dan ziekte, vier weken vrijstelling van dienst verleend.

Mej. P. Dorothaal is gedurende de vrijstelling van dienst van Mej. Frigerio voornoemd, tijdelijk aangesteld als telefoniste bij de landstelefoondienst op Aruba.

De heer D. H. O. Lamp is benoemd tot veldwachter in tijdelijke dienst alhier.

De heer L. Langeveld, kapitein der Mariniers alhier, is benoemd tot lid van het Centraal Comité voor het gebiedsdeel Curaçao van de Afdeling Curaçao van de Vereniging „Het Nederlandse Rode Kruis".

Aan den heer C. A. Vlaun, kommies der belastingen 2de klasse op St. Maarten N.G. is, wegens langdurige onafgebroken dienst vijf maanden binnenlands verlof verleend met vergunning deze tijd geheel of gedeeltelijk in het buitenland door te brengen.

De Gouvernements-Secretaris,
Gronemeyer.

Muziekuitvoering a.s. Zondag n.m. 7.30 uur Brion-plein
Muziekkorps Santa Cecilia.

1. Wilhelmus
2. Curaçao (mars) J. G. Palm).
3. Mireille (Selection) (Gounod)
4. Sobre las Olas (waltz) (J. Rosas)
5. Ensueño y Realidad (Danza)

— PAUZE —

6. Adagio de la Sonate Pathetique
7. Andante Symphonie (Josef Haydn)
8. Dansmuziek (Diverse).

KALENDERS.

In dank ontvangen van de firma Mensing een kalender van de Heinekens brouwerij.

Van L. Camarena, Tauber Hnos en All America Cables maandkalenders.

OFFICIEEL GESOL MET DE NEDERLANDSE NATIONALITEIT?

Merkwaardig kort na ons artikeltje „Schandelijk gesol met de Nederlandse nationaliteit" is dezer dagen aan de Staten om advies aangeboden een ontwerp-Koninklijk Besluit, nopens de toelating en vestiging in Curaçao.

Het zal niemand verwonderen, dat daaruit dezelfde onnationale, ongrondwettelijke en benepen geest blijkt als bij het genoemde stukje werd gesignaleerd in de Oost-Indische regeling.

Nederlanders en vreemdelingen worden in het algemeen gelijkgeschakeld. Wij dachten, dat het begrip nationaliteit nog voldoende leefde in ons vrije land om er enige waarde aan te hechten. Het schijnt echter op papier al even ver te zijn, als in Duitsland, waar men ook onderscheid maakt tussen de ene Duitser en de andere.

Om de ongerijmdheid van dit nieuwe ontwerp te illustreren, nemen we het voorbeeld: Een Nederlander is zonder vergunning hier aan wal gekomen. Hij stapt uit het vliegtuig en hij is er. Denkt men nu heus, dat men een Nederlander met de sterke arm op het vaartuig of vliegtuig terug kan zetten? U kunt dat wel niet toelaten noemen, maar het is uitwijzen, of beter gezegd: met geweld verwijderen.

Bovendien is er de laatste tijd geregeld geschreven over de sociaal-economische verhoudingen. De immigratie moet in de eerste plaats gericht zijn op het bedrijfsleven en zijn behoeften. Ir. Verwey heeft zelfs in samenwerking met den P.G. een ontwerp-verordening gemaakt. Klopt dat ontwerp met dit ontwerp-Koninklijk Besluit? Klare wijn is gewenst!

Omdat dit onderwerp zo eenvoudig en onbelangrijk is — bovendien omdat de Staten er niet in hoeven te wroeten en moeten zij voor 10 Januari hun antwoord gereed hebben.

Wij hopen, dat de Staten zo onafhankelijk, fier en Nederlands-gezind zullen zijn om te adviseren: een nieuwe regeling is dringend nodig, aangezien de oude onzeker en duister is. Maar de nieuwe regeling moet het niet alleen over toelatingskaarten, verblijfkaarten en allerlei politionele kaartenbakken hebben, doch in de allereerste plaats over de behoeften van het bedrijfsleven.

En verder: wij hier op Curaçao streven er naar de band tussen Nederland en Curaçao te vergroten; laat Nederland dan niet zo bekrompen klein-Hollands doen onderscheid te maken tussen inboorlingen en niet-inboorlingen, ook niet al is het — toevallig! — in het voordeel van de eersten.

Mr. S. W. van der Meer.

OP het Hoofdbureau van Politie, Kamer 10, zijn inlichtingen te bekomen omtrent de navolgende gevonden voorwerpen.

Een paar gummischoenen, een papieren zak inhoudende o.a. een vilten herenhoed, heren onderkleding en speelgoed; een ijzeren schaaf; een heren polshorloge; een zakdoek waarin een overhemd, en onderbroekje; enige loterijbiljetten „Fortuna"; (trekking 15. 12. '38); een doos goudbrons; een gouden armband; een koffertje, inhoudende dames-ondergoed.

DIEFSTALLEN.

Als verdacht van poging tot diefstal met braak is door de Politie aangehouden en voor onderzoek in bewaring gesteld, de 28-jarige werkman K.

Als verdacht van diefstal is door de Politie aangehouden en voor onderzoek in bewaring gesteld de 27-jarige dienstbode S.

AANRIJDINGEN.

Op Zaterdag j.l. is op de weg te Saliña de 12-jarige A. J. door een autobus aangereden. Het kind liep hoegenaamd geen letsel op. Naar de oorzaak van de aanrijding wordt de Politie een onderzoek ingesteld.

Maandag j.l. had er een aanrijding plaats op de weg rond het Schottegat, tussen een autobus en een motorrijder. De motorrijder liep hierbij een lichte verwonding aan een zijner voeten op. Naar de oorzaak van de aanrijding wordt door de Politie een onderzoek ingesteld.

Op Woensdag j.l. had op de nieuwe weg naar Kleine Berg, ter hoogte van Juan Domingo, een aanrijding plaats tussen een vrachttruck en een wielrijder. De wielrijder bleek het bewustzijn te hebben verloren. Hij is per ambulance naar het hospitaal vervoerd. Naar de juiste toedracht van het gebeurde wordt door de Politie een onderzoek ingesteld.

VERDUISTERING.

Door den 37-jarigen L. werd bij de Politie aangifte gedaan van verduistering van 11 pond sterling.

PIECHTIGE OPENING WERKKAMP „DON BOSCO" BRAKKEPUT.

Gisterenmiddag om 5 uur had de plechtige kerkelijke en wereldlijke opening plaats van het Katholieke werkkamp op Brakkeput.

Op het bordes voor het oude landhuis werden de gasten door Z. Exc. Mgr. P. I. Verriet en de Eerw. Broeder Overste welkom geheten. Met vlaggen en groen had men alls zeer vrolijk versierd en nadat Z. Exc. de Gouverneur, vergezeld van Mevr. Wouters en Mej. Wouters plechtig onder de tonen van het Wilhelmus, gespeeld door de banda van Scherpenheuvel, door een erewacht der jongens was binnengeleid, werd met de kerkelijke plechtigheid een aanvang genomen.

Onder de 200 gasten merkten we op de geestelijkheid, leden der raad van Bestuur en Staten, benevens vele vooraanstaande personen uit de verschillende kringen.

De kerkelijke plechtigheid, verricht door Mgr. Verriet, geassisteerd door de Z. Eerw. Pastoor Hegelsom als diaken en Pastoor Koenen als subdiaken, maakten op de aanwezigen een zichtbare indruk. Nadat het Allerheiligste plechtig was overgedragen naar de zeer mooi ingerichte kapel en God bezit genomen had van zijn woning, werd daar voor het eerst de zegen met het Allerheiligste gegeven.

Vervolgens riep men de gasten weder tezamen op het terras en nam Mgr. Verriet het woord.

Mgr. Verriet zette eerst de geschiedenis van het ontstaan van het werkkamp uiteen, verhaalde van de moeilijkheden die men had om een voor dit werk 'n geschikte plantage te vinden, gewaagde daarbij van de zeer gewaardeerde steun van het Bestuur en Directie der C.P.I.M.

Eenmaal het huis gevonden, kwam de inrichting. De keuze was gevallen op de Kruisvaarders van St. Jan in Holland, reeds zo bekend met dit werk, hun ijver was uitbundig. Van de materialen der oude kerk van Jandoret en der Isla-kapel trokken zij een keurig gebouw op. Later onder de leiding van den heer Pizziolo kwam het grote nieuwe gebouw tot stand.

Het werk der broeders dient geprezen, vooral dat van de Eerw. Broeder Maalstee, bij wie voornamelijke de zorg voor de nieuwbouw berustte.

Mgr. dankte bestuur, directie C.P.I.M., directie Ned. Ind. Gas Mij. en allen, die meewerkten voor dit doel. Hier kwam iets tot stand voor de Curaçaose Jongens, wat onder Gods Zegen een geweldige invloed ten goede kan uitoefenen op onze jongens.

Z. Exc. de Gouverneur vervolgens het woord nemend, dankte voor de uitnodiging gericht aan hem en familie, prees het werk der broeders, feliciteerde Mgr. met zijn keus en zette kort uiteen, wat het doel is van het werkkamp.

Het werkkamp wil die jongens opvangen, die practisch overgeleverd aan werkeloosheid, wat een leven vol vrijheid, vol gevaren betekent, en opgroeien tot ongedisciplineerde leden in onze maatschappij. Het werkkamp wil hen helpen. Wat hier tot stand kwam, geeft hoop voor de toekomst.

Na deze opening werd een rondgang gemaakt door de gebouwen en het tot stand gekomen werk geeft werkelijk aan ieder het vertrouwen, dat hier onder de Zegen van boven een prachtig werk voor het heil van Curaçao en geheel het gebiedsdeel gaat beginnen.

Een woord van hulde aan de leiding der organisatie voor deze opening.

Een waardige opening voor zulk een groot werk.

CURAÇAO.

Van dit weekblad, waarvan 5 December het eerste nummer verscheen (het kwam toen al 2 dagen te laat), is tot nu toe het tweede nummer nog niet verschenen.

We hebben de vorige week reeds gewezen op het minderwaardige van dit blad en de geestelijke armoede, welke daarin was tentoongesteld.

Het pleit voor Curaçao dat een dergelijk blad blijkbaar hier geen bestaansmogelijkheden schijnt te kunnen vinden.

KALENDER K.N.S.M.

Een der meest kunstzinnige kalenders, welke we tot nu toe hebben ontvangen, is zeker de maandkalender van de K.N.S.M.

Onze dank.

Filmbespreking.

FOUR IS A CROWD (Roxy).

„Four is a crowd"; in ieder geval schijnen vier mensen voldoende te zijn om een paar honderd meter draaibare film — van welke kwaliteit dan ook — te produceren.

Een draad zit er in deze film niet, al probeert de scenario-schrijver ons dat ook ruim een uur lang wijs te maken. Het zijn een beperkt aantal grappige momenten, met elkaar verbonden door een aantal Americanismen, zoals headlines, een nachtclub en hobbies van een halve gare millionair.

Overigens zijn de grappen niet alle meer origineel en missen in ieder geval alle fijne geest.

In één woord: een Amerikaanse amusementsfilm, waarbij de nadruk valt op Amerikaans.

MARIA WALESKA (Cinelandia).

De geschiedenis van Napoleon's liefde voor de Poolse gravin Maria Waleska, heeft den regiseur Clarence Brown geinspireerd tot het maken van deze film.

Het is steeds een gevaarlijk experiment een historisch figuur op het toneel of op de film te doen herleven. En van deze twee is de film nog in de meest ongunstige situatie, daar de scherpe lens van de camera niets verdoezelt of te raden overlaat.

Vooral met een figuur als Napoleon is het een hachelijke onderneming.

Eenieder heeft over dezen man reeds zulk een uitgesproken mening en voorstelling, dat 't voor een acteur welhaast ondoenlijk is dezen man voor ons levend te maken, tenminste zo dat men zegt: „Ja, dat is Napoleon."

Ook Charles Boyer is daar niet helemaal in geslaagd, ook hem lag deze figuur wat zwaar op de maag, al moet gezegd zijn, dat hij vaak voortreffelijk spel leverde.

Greta Garbo bracht het er beter af en maakte ons de onbaatzuchtige liefde der gravin en haar tragische opoffering, welke ten dele nutteloos was, zeer aannemelijk.

Daarnaast geeft de film ons zeer interessante beelden uit het leven van dien tijd en van het prachtige, nooit rust vindende leven van den groten keizer. Het is dan ook zeer zeker de moeite waard deze film te gaan zien.

„Is dát de wijsheid en het weten?
Te leven voor zich zelf alléén
en om de diepe lust van één
zoveler weedom te vergeten?

't Is de knecht, die op de morgen,
waarop de Meester henen ging
het goudstuk nam, dat hij ontving
en 't diep in de aarde heeft verborgen.

't Is de Leviet langs 't pad gekomen
waar de gewonde kreunend lei,
die voortging, bang dat medelij
besmetten zou z'n mantelzomen!

't Waar beter, zou de strijd ons krenken
en deuken in ons pantser slaan,
dan dat we eens léeghandig staan,
wanneer de Meester ons zal wenken.

Onthoud den evenmens de blijken van prijzende waardering niet, al kan uw eigenliefde zich ook niet verzoenen met zijn succes.

De onverstandige denkt na over hetgeen hij gezegd heeft; de verstandige over hetgeen hij zeggen zal.

WERELD IN VOGELVLUCHT.

Gisteren werd in Pretoria Z.A. de Dingaansdag gevierd. Ook in Londen en den Haag hadden plechtige bijeenkomsten plaats.

NEDERLAND.
Overgenomen uit de Beurs en Nieuwsb.

Dezer dagen zijn in het Paleis Noordeinde diverse lezingen gehouden in tegenwoordigheid van het Prinselijk Paar en een vijftigtal anderen uit universitaire- en maatschappelijke kringen, en uit het zakenleven.

Sprekers waren Prof. Huizinga over de Nederlandse beschaving in historische grond; Prof. D. G. Rengers Hora Siccama over het Staatsrecht der Republiek; Prof. P. Scholten over het staatsbestel sedert 1814; Prof. G. A. P. Weyer over Nederland als koloniale mogendheid; Jhr. Mr. O. van Nispen tot Sevenaer over Nederland's internationale positie.

Na de inleidingen vond een gedachtewisseling plaats, waarvan ruim gebruik werd gemaakt. Het schijnt in het voornemen te liggen binnenkort andere sprekers uit te nodigen en andere toehoorders.

In de Memorie van Antwoord op de begroting van Koloniën, deelde de minister mede, van den gouverneur van Curaçao te hebben vernomen, dat eerlang een ontwerp-verordening leerplicht in het stadscentrum bij de Staten zal worden ingediend.

De minister is bereid om de aandacht van den gouverneur te vestigen op de wenselijkheid van zeevaart-onderwijs aan Curaçaose jongelieden en eveneens op de wenselijkheid van uitbreiding van het nijverheidsonderwijs aan meisjes.

Op de houding van de Amerikaanse Petroleum Maatschappij op Aruba en de houding van de autoriteiten ten opzichte van die maatschappijen waren geen aanmerkingen te maken.

De regering heeft in beginsel besloten om uit het Werkfonds 17 millioen gulden beschikbaar te stellen voor een tunnel onder het Y.

Zondagavond zijn te Nijmegen 600 Weense kinderen aangekomen, waarvan 200 naar Engeland zullen worden doorgezonden. Een honderdtal zal in de quarantainehuizen te den Haag worden opgenomen.

STATEN VAN CURAÇAO.

Zitting op Dinsdag, den 20n. December 1938, des avonds te 8 uur.

Te behandelen onderwerpen:

1o. Ingekomen stukken.

2o. Ontwerp landsverordening tot wijziging van eenige artikelen van het Curaçaosch Wetboek van Burgerlijke Rechtsverordening (1938—1939—24).

3o. Ontwerp landsverordening houdende nadere regeling van het kiesrecht en de wijze van verkiezing van de Staten (1938—1939—16).

De Griffier der Staten,
C. J. Ferguson.

De Curaçaosche Petroleum Industrie Maatschappij

maakt bekend, dat er op haar vakschool nog gelegenheid tot plaatsing bestaat voor opleiding tot:

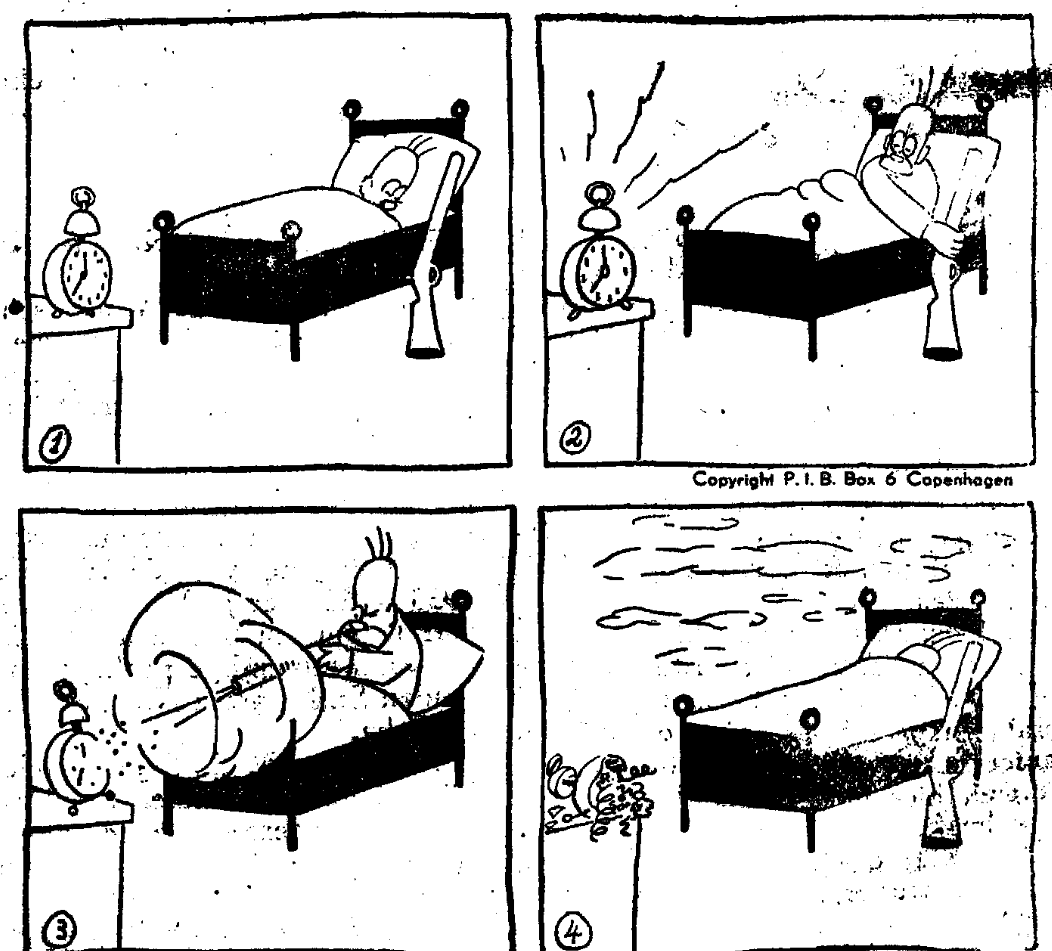
CONSTRUCTIEWERKER

BANKWERKER

DRAAIER.

De aanneming van gegadigden geschiedt door de Afdeeling Personeel. Men gelieve zich aan te melden op het Hoofdkantoor der Maatschappij.

3—2

ADAMSON WORDT NIET GRAAG GESTOORD.